

[Agerschou]

særligt nævn, der skal fungere i den to års periode, hvori loven skal være i kraft. Der er måske ved denne lejlighed grund til at understrege, at det er socialministeren, der skal stille sagsbehandlerbistand til rådighed. I øvrigt fremgår det af ændringsforslagene, bemærkningerne til ændringsforslagene og flertallets betækningsbidrag, hvordan nævnet skal sammensættes og fungere.

Foruden flertallets ændringsforslag har indenrigsministeren stillet nogle ændringsforslag, som er tiltrådt af venstre, de konservative, kristeligt folkeparti og vistnok et fjerde borgerligt parti. Jeg ved ikke, hvorfor de ændringsforslag er stillet. De kan bedst betegnes som et forsøg på at sparke til folk, der i forvejen ligger ned.

Der foreslås bl.a. 50.000 kr. som maksimumerstatning, et urimelig lavt beløb. Men det værste er dog ændringsforslaget om, at den samlede erstatning ikke kan overstige 2 mill. kr. I første omgang troede jeg, at en eller anden groft ville genere indenrigsministeren og derfor havde indsmuglet ændringsforslaget, uden at nogen havde bemærket det. Men det var ikke tilfældet! Det er ment i ramme alvor. Med andre ord: efter indenrigsministerens opfattelse skal det være sådan, at hvis der er 40 personer, der kan komme i betragtning, så er der gennemsnitligt 50.000 kr. til hver, men skulle der være 80, der kan komme i betragtning, ja, så daler den gennemsnitlige erstatning til 25.000 kr. Gad vide, om regeringen overvejer at indføre det samme princip f.eks. ved arbejdsskadeerstatninger. Der er mange måder at sparke folk på. Med det ændringsforslag har indenrigsministeren fundet en af de mere luskede.

Jeg vil slutte med at takke de partier, der står bag forslaget, for et godt og grundigt udvalgsarbejde. Og til venstre, kristeligt folkeparti, det konservative folkeparti og CD vil jeg citere et par sætninger fra Jyllands-Postens leder den 21 maj 1985:

»LSD-sagen rejser også spørgsmålet om, hvor de borgerlige partier har haft deres opmærksomhed. Det er et fællestræk for de borgerlige partier, at de ønsker at fremstå som talsmænd for den enkelte borgers rettigheder«.

Og senere hedder det:

»Det er godt, at sagen rejses. Men det er beskæmmende, at initiativet ikke er kommet fra de partier, der påberåber sig at være for-

svarere for de individuelle frihedsrettigheder«.

SFs konklusion på denne sag er, at de omtalte borgerlige partier har bestræbt sig for at være systemets vogtere over for de mennesker, der er kommet i klemme i systemet.

Taanquist (S):

Jeg vil gerne sige, at socialdemokratiet er medforslagsstiller til de ændringsforslag, der om lidt bliver vedtaget her i folketinget. Vi er glade for, at vi nu er ved at være til ende med den sag, som på mange måder har været så pinlig. Vi er nået til et resultat, som vel ikke er ideelt, men vi håber, at vi med de erstatningsmuligheder, der nu er givet, kan rette op på nogle af de fejl, der er lavet i tidens løb. Og vi håber, at LSD-ofrene nu føler, at dette forslag i det mindste giver dem nogen oprejsning for det, de har måttet lide i årenes løb.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Når det radikale venstre har den opfattelse, at det i denne meget specielle sag har været nødvendigt med en særlov, så hænger det sammen med to ting:

Den ene er ombudsmandens beretning, der tydeligt viser, at der også efter hans opfattelse kunne være grund til en særbehandling. Den anden er den utryghed, der opstod med hensyn til, om de pågældende nu også har været behørigt informeret om den risiko, de løb ved den behandling, de modtog.

Ingen i det radikale venstre og vel heller ikke andre steder har ønsket at skabe forhold, der kunne hindre læger i at foretage behandlinger, selv om virkningen af disse behandlinger ikke er 100 pct. sikker. Men vi har måttet konstatere, at hvor omstændighederne er så specielle som i dette tilfælde, må samfundet have et vist medansvar, ikke bare for den belastning, disse langvarige sager har været for dem, der har været ramt af dem, men jeg vil også meget gerne nævne den belastning, det har været for deres pårørende.

Som nævnt er det en meget speciel sag, ikke alene i kraft af, at den jo efterhånden har løbet i 20 år. Og vi vil derfor gerne præcisere, at den for os ikke danner præcedens for eventuelle fremtidige erstatningssager på sundhedsområdet.